

svært godt fast, jeg har hørt meget gennem mit politiske Liv, nu hørte jeg ogsaa den ærede sidste Taler, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, og mine Øren sidder lige fast. Jeg hørte, at det var at gøre sig til Talsmand for en privilegeret Indfyldelse for Landets Hovedstad, naar man vil have, at der skal være lige Valgret i Landet, at Vælgerne i det ganske Land skal have samme Valgret. Jeg tror, jeg kan overlade det ærede Medlem til ham selv, jeg behøver neppe at beskæftige mig videre med ham.

Hvad jeg sagde til at begynde med i Dag, var følgende: For at erfare, om vi her kun tærskede Langhalm, om der kun laa en død Mus paa Logulvet, idet jeg nødig vilde være med til et saa ørkesløst Spild af Tid, mindede jeg om Indenrigsministerens Ord, der var de samme som Statsministerens Ord, at hvad de to Regeringspartier ikke kan enes om, maa de lade ligge, og det ene Regeringsparti har erklæret dette Lovforslag ikke blot for en død Mus, men for en selvdød Mus. Dertil svarede Indenrigsministeren, at det var rigtigt nok, det havde han sagt under Finanslovdebatten, men det skulde naturligvis forstaaes med en vis Modifikation, der kunde jo tænkes Lovgivningssager, hvor dette Samarbejde ikke var nødvendigt, og han mindede om, at han netop i den Tale havde nævnt saadanne Ting. Jeg husker det meget godt, der var Grundskylden, som gennemførtes, uden at det konservative Folkeparti var med. Det var nu kun en Deling af den bestaaende Ejendomsskyld, og da Ministeren vistnok ogsaa havde Lyst til at gaa videre, at gaa til efter et gammelt Løfte at gennemføre den kommunale Grundskyld — og der var Princippet Gennemførelse jo praktisk kommet til at betyde noget rigtig alvorligt —, saa blev han og Regeringen ogsaa bremset af de allierede. Efter Militærforliget og alt, hvad der er sket siden, har jeg rigtignok faaet det Indtryk, at Tiden nu var forbi til disse smaa Ekstrature, som fandt Sted i Begyndelsen af Lovgivningsperioden, at nu maa det være et regulært, lovformeligt Ægteskab. Og det er blevet det, som de to Regeringspartier gaar til Valg med, nu tror jeg ikke, der tillades Ekstrature, saa gaar det i Stykker. Den højtærede Indenrigsminister vil, naar han tænker sig en Smule om, forstaa, at hvad der kunde gaa med Hensyn til Grundskylden paa det Tidspunkt, under de Forhold, vil ikke gaa med Hensyn til en Valglov; saa stor er den politi-

ske Kultur ogsaa hos de to ærede Regeringspartier, at man forstaaer, at hvis Ministeriet begynder at danse Ekstrature med et tredje eller fjerde eller to andre Partier i Stedet for den, det frit har valgt som lovformelig Ægtemage, er Forholdet brudt, saa er det Skilsmisse, thi det er Grundlaget for Folketingets Sættelse, for hele det politiske Liv, det her drejer sig om. Naar nu Indenrigsministeren talte om det forholdsvis beskedne konservative Folkeparti, saa var det Toner, som jeg naturligvis fra mit Standpunkt i og for sig ikke kan have noget imod, men det var rigtignok Toner, som, hvis der skal være Alvor i dem, maa betyde Begyndelsen til Opslag eller rettere Skilsmisse, for de er vel kommet ud over Forlovelsestiden, det er Ægteskab siden Militærforliget og det øvrige. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller talte om et nyt Samarbejde, et Frieri fra Ministerens Side til os Socialdemokrater. Jeg vil derom sige, at for det første er nu Ministeren ingen Don Juan, i alt Fald ikke politisk, og for det andet er Socialdemokraterne ingen Zerlina, som synger: Jeg vil og vil dog ikke, hør op at friste mig. Der er ingen Fare i saa Henseende, vi betragter Overvejelserne i denne Sag ud fra helt andre Synspunkter, fuldkommen sagligt. Indenrigsministeren har nemlig ikke Ret i, at der har været nogen som helst Svingning, ikke en Gang i Tonen, mellem, hvad jeg sagde forleden, og hvad jeg har sagt i Dag, eller mellem, hvad vi Socialdemokrater sagde i Valglovskommissionen, og hvad jeg har sagt i disse Dage; der er fuldkommen Enighed. Vi betragter Valglovssagen ganske sagligt, vi gaar sammen med alle og enhver, der vil gaa sammen med os om det tilstræbte Maal, nemlig at vende tilbage til Enkeltmandsvalg, men under Opretholdelse af den nu erobrede fulde politiske Lighed her i Landet, og vi gaar i den Sag imod alle, der ikke vil gaa med til det. Det er fuldkommen sagligt.

Den højtærede Indenrigsminister vilde paastaa, at vi fra vor Side allerede havde slaaet det Jensen-Sønderupske Forslag ihjel i Valglovskommissionen. Ikke mere end det Kraghske Forslag, for det var allerede til Dels skitseret saaledes i Valglovskommissionen. Jeg maa, skønt jeg nødig vil trække Tiden ud mere end nødvendigt, dog overfor de urigtige Paastande, der er fremkommet, kort læse op, hvad vi Socialdemokrater skrev i Valglovskommissionens Betænkning, saa vil ethvert Medlem, der har overværet denne Forhandling,